

την 'Ανθούλα, ήταν πιά άργά. Είχε μάθει πιά τὰ κυριώτερα : τίς μπερδεφές του Νότη με τή Στέλλα, τόν τσακωμό του με τό φίλο του τό Νίκο, τὰ ξημερωμάτ'α του στους ντεκέδες, τίς συνεχείς του άποποιές άπ' τό σπίτι, τὰ ξενύχτια του, τὰ κατορθώματά του. Κι' όλ' αϊτά, μεγαλωμένα στό μυαλό της, και παίρνοντας, μαζί με τόν καιρό, μέσ' στην έρεθισμένη φαντασία της, την όψη κάποιων φοβερών, τερατωδών πραγμάτων — κάποιων άκατονόμαστων και ζοφερών όργίων, πού δέν τολμούσε καν να τὰ συλλάβει — τής έσκαβαν άργά τὰ σωθικά, σαν ένα μυστικό, βαθύ σαράκι. Τά μάγουλά της είχαν βαθυλώσει, δύο μαύροι κύκλοι συμπαθητικοί, είχαν φανερωθεί γύρω στό μάτι της, δέν είχε πιά τό νού της στη δουλιά της. Αυτό τόχαν προσέξει και στό σπίτι της. 'Η κυρα—Λέγγω πίστετε πώς ήταν εμπιασμένη. Κανέναν, παρεκτός της 'Αριστέας, δε θά μπορούσε να μαντέψει την άλήθεια. 'Ως κι' ό μπαρμπα—Σταμάτης, ό πατέρας της, έλεγε κουτιάρδες κι' άνοησίες—κι' ήθελε να την πάει στό γιατρό, να την κοιτάξει, και να βρει τί έχει...

'Όταν ό Νότης, όμως, γύρισε από σπίτι του, και ξαναμπήκε στην κανονική ζωή — έπειν' άπ' της Στέλλας τή φευγάλα, και τό φίλιμά του με τό Νίκο—κι' ή 'Ανθούλα, σαν ένα λουλούδι, πού τό ξαναποτίζουν ξαφνικά, βόηκε πάλι, με στιγμή, τὰ πρώτα χρώματά της. Τ' άναμμό της χείλι χαμογέλασε, τὰ μάγουλά της ρόδιζαν και δρόσιζαν, τὰ μάτια της ξαστέρωσαν, ανθρωπέψαν—κι' άμέσως ξαναγύρισε, με κέφι, στη δουλιά...

Τότε, κι' όι πού κοιτού, κάτι κατάλαβαν. 'Αλλά δέν ήθελαν, άκόμα, να τό πούν. 'Η κυρα—Λέγγω, μάλιστα, κατάλαβε πολλά. Τό μαρτυκό της έννοηχο της άνοιξε τὰ μάτια.

Κ' έπειν, κι' ή 'Αριστέα πώς θάρρος, και, με βραδιά, της έκανε κουβέντα. Της τόφρασε με τόπτο, τεχνικά. 'Η 'Ανθούλα χλώμισσε, κωκάνισε, στην άρχή πήγε να βάλει τις φανές—έπειτα, όμως, έπεσε στό χέρι της, και ξαφνικά, την πήρε τό παράτονο...

'Ηταν ένα παράτονο δευλό, παρθενικό, ένα παράτονο βαθύ και σιγανό —τό ξαφνικό ξεχειλίσιμα μιας έρημης καρδιάς, πού, μήνες τόφα, κρύβεται και τρέμει, κι' έρχεται με στιγμή, και δέν άντέχει, κι' άφίνει τόν καιμό της να ξασπάσει, κρουσαμένη να παλεύει μόνη, και ζητώντας από κάπου με βοήθεια, με συμπάθεια, και με παρηγοριά...

('Ακολουθεί)

ΙΑΤΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΚΑΡΥΔΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΛΑΤΙ

Τὰ καρύδια, ός γνωστόν, είνε πολν δυσκολοζώνενα και μόνον τό άλάτι μπορεί να τὰ κάνει κάπως εύπεπτα. Διηγούντα σχετικώς τό έξής ανέκδοτο για τόν περίφημο Σάδο γιατρό 'Αβερνεθί, ό όποιος φημιζόταν τόσο για την άξία του, όσο και για τις ιδιοτροπίες του : Μία μέρα τόν προσκάλεσαν να επισκεφθί μία γυναίκα, ή όποια είχε βαρυστομαχιάσει από τὰ πολλά καρύδια πού έφαγε.

'Επειδή όμως ό 'Αβερνεθί δέν μπορούσε να πάη, τούς συνέστησε να της δώσουν να πιη άλάτι, αναλυμένο στο νερό. Την άλλη μέρα τό πρωί, ό 'Αβερνεθί πήγε να ιδη τή βαρυστομαχιασμένη γυναίκα, αλλά δέν την πρόφτασε ζωντανή, γιατί είχε σώσει τή νύχτα.

— Της δώσατε άλάτι ; ρώτησε τούς οικείους της.
— 'Όχι, τού άπάντησαν ένένοινα.

— Κάνετε άσχημα, γιατί αυτό όίγορα θα την έσωζε. Μπορώ μάλιστα να σας τό άποδείξω, άν μου επιτρέψετε να κάνω νεκροψία.

Οι συγγενείς της νεκρής πού τό επέτρεψαν και πραγματικά όταν ό γιατρός άνοξε τό στομάχι της, βρήκε μέσα ένα μίγμα σκληρό και όγκώδες, πού δέν ήταν άλλο από τ' άχώνενα καρύδια.

'Ο 'Αβερνεθί τότε τὰ πασάλισε με άρωματή ποσότητα άλατιού και οι παρυστάμενοι παρατήρησαν έκπληκτοι, ότι τὰ καρύδια διαλύθηκαν άμέσως.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τό οίκτηρό τέλος του Ποντίου Πιλάτου. 'Η αυτοκτονία του. 'Ο «Πύργος του Πιλάτου». 'Ο Ευριπίδης και ή γυναίκες. Πώς τις... έστέλιζε. Τέρατα μνήμης. Τό τρομερό στοιχημα ενός λατινιστέυ. 'Υπό την άπειλην του ξίφους. 'Αλλα καταπληκτικά παραδείγματα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Είνε έξακριβομένο, ότι ό περίφημος Πόντιος Πιλάτος, επί τών ήμερών του όποιου έγινε ή σταύρωσις του Σωτήρος, έξορίστηκε άργότερα στη Γερμανία υπό του αυτοκράτορος Τιβεριού, λόγω διαφόρων καταχρησών του.

Κάποιος χρονογράφος του μεσαιώνος, έαβεβαίωνοντας την πληροφορία αυτή, προσέθετε ότι ό Πιλάτος, μετά την έξορία του, πέρισε κρυφά τόν ποταμό Ροδανό και κατέφυγε σ' ένα γειτονικό βουνό, όπου μάλιστα έχασε και άνάτοκο, για να περάση την ύπόλοιτη ζωή του.

'Αλλά κι' εκεί δέν μπορούσε να ησυχάση. 'Από τή μεριά ό φόβος μήπως άνακαλυφθί, άπ' την άλλη ή τύψεις της συνειδήσεώς του, γιατί δέν είχε περάσει τή σταύρωσις του Χριστού, τόν ανάγκωσαν να πέση σε μία χωράρα, στο βάθος της όποιας περνούσε ένα ποτάμι.

'Η κατοπινές παραδόσεις άναφέρουν, ότι τό πτώμα του Πιλάτου τό έβγαλε τό ποτάμι μετάν τής τοποθεσίας Ταιν και Σαιν—Βαλιέ και ότι πρός άνάμνησιν αυτού του γεγονότος χτίστηκε στο μέρος έκείνο ένας πύργος, πού διατηρείτο μέχρι του 16ου αιώνος και έφερε τό όνομα «Πύργος του Πιλάτου».

'Ο διάσημος τραγικός της άρχαιότητας Ευριπίδης, ό όποιος κοσμοεταχειριζόταν φοβερά τις γυναίκες στα έργα του, άποδίδει από φίλο του τὰ έξής... κοσμητικά έπίθετα :

Επιτεάβλητη, άπιστη, άλαζονική, έποκρίσιμα, κίβδηλη, κακοήτης, πεπνούσης, άδειη, όμη, μηρηίαση, φθονερή, ιδιότροπη, εύπιστη, μορή, φλύαση, ενόλότη, φιλάρεσκη, άσχημη, άσπλαχνη, άσεβής, άνοητη, κτλ. κτλ.

'Ο περίφημος λατινιστής 'Ιούστος Λίνιος στοιχημάτισε κάποτε να άπαγγείλη άπέξω όλο τόν Τάκτο επί λέξει ενόπιον ενός στρατιώτου, ό όποιος θα κρατούσε στα χέρια του ένα ξίφος γυμνό και θα ήταν έτοιμος να τού τό βυθίση στο στήθος άν τυχόν παρέλειπε έστω και με λέξει, έντιγώς όμως, ό Ρωμαίος

ίστορικώς έκέρδισε τό στοιχημα.

'Ο Γάλλος ησοούτης Μενεσφιέ, μπορούσε να επαναλάβη άμέσως, με την άράδα ή άνάκατα, όχτακόσιες περιπλοκώτατες λέξεις τις όποιες θ' άκούγε για πρώτη φορά.

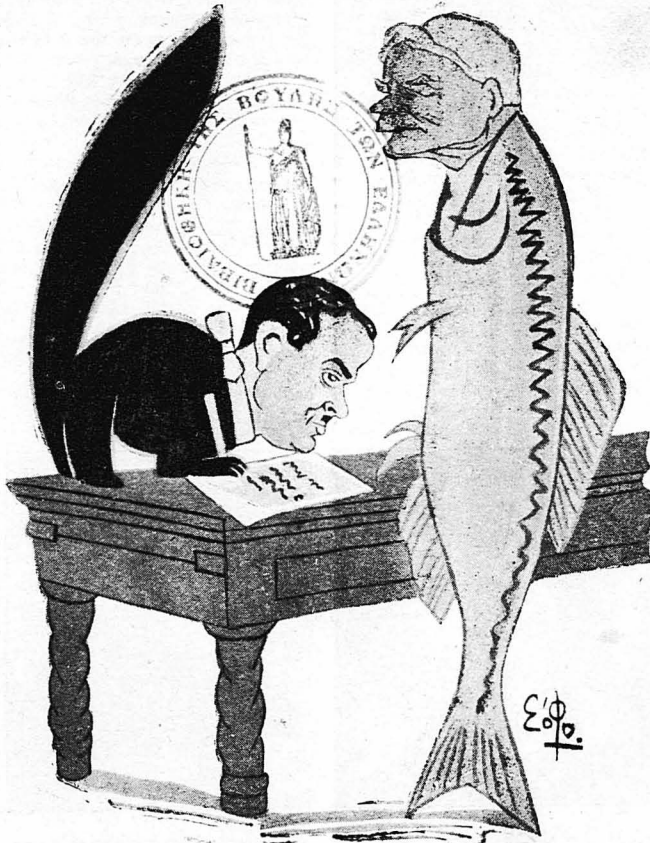
'Ο περίφημος 'Ολλανδός σοφός και καθηγητής του Διεθνούς Δικαιού Ούγος Γρότιος, παρενθετός κάποτε στην έπιθεώρησι μερικών συνταγμάτων, έβεβαίωσε πώς μπορούσε ν' άπαγγείλη άπέξω όλα τὰ άναγνωσθέντα όνόματα τών στρατιωτών.

'Αναφέρονται επίσης πολλοί ζωγράφοι, και από τούς νεωτέρους οι Γάλλοι 'Οράτιος Βερνέ και Γουσταύος Ντορέ, οι όποιοι μπορούσαν ν' άντιγράψουν από μνήμης με εικόνα, πού την είχαν ιδεί μονάχα με άφορά.

'Ο άθάνατος μουσουργός Μόσαρ άντέγραφε κάποτε δολόγηρη τή μουσική πού είχε άκούσει σε κάποια λειτουργία καθολικών, χωρίς να κάνει κανένα λάθος.

'Η λογία Μοντεράτα Φούτα, άπ' τή Βενετία, μπορούσε να επαναλάβη κατά λέξιν όποιοδήποτε έκκλησιαστικό κήρυγμα, άρκεί να τό είχε άκούσει με άφορά.

ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ

'Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας κ. Ζαίμης και ό γραμματέας του κ. Γατόπουλος. (Γελοιογραφία του κ. Σοφ. 'Αντωνιάδη)

ίστορικώς έκέρδισε τό στοιχημα.